

Forhold var bedre, at vedkommende blev hjemsendt, og at man ikke kunde have nogen Fornøjelse af at holde en Familie paa et bestemt Sted, blot for at faa Sygehjælpen betalt gennem dette Sted. Man gaar ud fra, at langvarig Sindsfygdom er af den Art, at Savnet bør afhjælpes paa anden Maade.

Vi komme saa til Vædringsforslaget under Nr. 40 til § 51 c. Heri findes en ret mærkelig Bestemmelse, som gaar ud paa, at naar en enlig stillet Person uden fast Erhverv skal have vedvarende Understøttelse, men dog skal have nydt den i 3 Maanedes og nydt saa meget, hvis der er Ophold i det, at det tilsammen bliver 3 Maanedes, skal det være tilstrækkeligt til at begrunde Hjemsendelse. Det vil have mærkelige Følger. Det vil nemlig føre til, hvis det bliver til Lov, f. Eks. ved en Grænskommune, at naar en i Udlandet værende her i Landet forjærgelsesberettiget Person bliver hjemsendt, hvis han saa bare faar 1 Krone fra denne Grænskommune, kan han ikke hjemsendes, men maa blive der i det mindste en vis given Tid og have en saadan Understøttelse, at det kan regnes for Understøttelse i 3 Maanedes. Det vil vedkommende Grænskommune ikke kunne være tjent med, og overfor den Slags enlige stilledes Personer, som ere uden Erhverv uden Subsistensmidler, mener Udvalgets Flertal dog virkelig ikke, at man her bør være saa øllebrødsbarmhjertig. Man har derfor foreslaaet, at dette Stykke ændres til, at vedkommende Person, naar han faar Understøttelse, kan hjemsendes, uden at man behøver at have ham der i en vis Tid. Vædringsforslaget under Nr. 41 er et nyt Stykke til samme Paragraf og er i Virkeligheden kun en Følge af Vædringsforslaget under Nr. 9 til § 22. Det omhandler de Børn, der følge med en Kvinde, Enke eller ugift, som gifter sig med en Person, hvorved altsaa efter vore nuværende Regler hele Familien vilde følge med, over paa en anden Kommune. Nu siger man med Hensyn til disse Børn, at det dog ikke, naar vedkommende Familie falder paa Fattigvæsenet, skal være tilladt at tage dem fra deres Moder og sende dem hjem til de forskellige Kommuner, hvor de rimeligvis, i det mindste hvis de ere vægte, høre hjemme, men at de skulle forjærges i Modersens Hjem, saaledes at det bestemmes, hvilke Summer vedkommende Kommuner skulle udrede til de enkelte Børns Underhold. Altsaa, den Vædring er i Virkeligheden kun en Følge af den, som er stillet under Nr. 9 til § 22. — Vædringsforslag under Nr. 42 til § 52 figter i Virkeligheden kun til at simplificere Hjemsendelsen. Efter som Lovforslaget er

affattet, vil det være saadan, at naar man vil have en Person hjemsendt, kan man henvende sig til vedkommende Politimester; han sørger da for Hjemsendelsen til næste By; der kan han blive standset, sendt til næste By o. s. v. Man gaar her ud fra, at naar man henvender sig til vedkommende Politimester om at faa en saadan Person hjemsendt, skal han have Ret til at sende ham direkte hjem uden at gøre Ophold i de tilstødende Købstæder. — Jeg kommer saa til Vædringsforslagene Nr. 43 og 44, der ere stillede af et Flertal, nemlig af hele Udvalget undtagen det ærede Medlem fra Frederiksværk (Goldsch). Forslaget her gaar ud paa, at Udgifter, som ikke kunne faas refunderede ved Hjemsendelse af fremmede, altsaa af Folk uden for Landet, skulle fordeles — saadan siger Forslaget — efter Folkeantallet ligelig mellem Amtsraadsstredene og de i den værende Købstæder. Udvalget har ment her som ved § 27, at de maa falde paa Købstæderne for sig og paa Landkredsene for sig, altsaa, at man ikke her sammenblander Udgifterne, hvoraf nogle jo særlig maa falde i Købstæderne, idet det, som bekendt, særlig er de rejsende Haandværksvende o. L., som man har disse Udgifter til. — Jeg har saa kun at omtale Vædringsforslaget under Nr. 45, der fremsættes som en ny Paragraf efter § 60, altsaa efter at vi i Virkeligheden ere færdige med den egentlige Fattiglov. Det er jo en bekendt Sag, og særlig maa de, som ere kendte ude i Landkommunerne, vide dette, at Fattigudgifterne hvide højt forskellig paa mange Kommuner. At særlig de Kommuner, der ligge lige op ad en Købstad som oftest ere haardt bebyggede med Fattigudgifter, ligger i, at Arbejderne inde i Byen gaa ud og have deres Bopæl i Landkredsen. Vi have et særlig grelt Tilfælde i Viborg Amt, idet en Kommune løber lige langs op ad Silkeborg Fabrik, kun Laen er imellem. Mange Arbejdere have derfor bygget deres Boligerovre i denne Landkreds, som ligger i et helt andet Amt, og det har haft til Følge, ikke alene store Udgifter til Skolevæsenet, men særlig store Fattigudgifter, medens Folk, der ere kendte i de enkelte Amter, ville kunne paapege, at der er andre Kommuner, som have meget liden Fattigbyrde. Dersom man saa endda kunde sige, at en Kommune som den, jeg nævnte, egentlig har Nytten af Arbejderne, men det har den ikke. Det er i Virkeligheden den anden Kommune, der har hele Nytten af denne, men denne maa bære Byrderne. Dette har jo ført til Uensligheden af en vis Udvæjning mellem Kommunerne. Nu er det sikkert, at efter vore nuværende Regler kan en saadan sige, men den er bleven meget lidet benyttet,